

RAMP

ZALIGE

VAKANTIE

NOODWEER

NATHAN LUFF

MET ILLUSTRATIES VAN CHRIS KENNETT

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Voor mam en pap, bedankt voor de rijkdom aan inspiratie – NL

*Voor Sam en Rose, bedankt dat jullie jarenlang die verschrikkelijke
familieselfies hebben doorstaan! Xxx – CK*

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Family Disasters #2 – Storm Warning*

Verschenen bij Scholastic Australia

© 2023 Nathan Luff

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Hanneke Majoor

Omslagafbeelding en illustraties: Chris Kennett

Omslagontwerp: Caren Limpens

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7254 0

ISBN e-book 978 90 261 7783 5

ISBN audioboek 978 90 261 7811 5

NUR 282

1

VAKANTIE- FOTOALBUM

Als je je afvraagt hoe mam, pap, Jodie en ik op cruiseschip *De Wilde Zuidzee* terecht zijn gekomen, nou... dat is nogal een lang verhaal. Het begon allemaal met een **SUPERGÊNANT** voorval met Jodie, een raar meisje dat bezeten is van mij, en een gelekte foto van ons als ‘bruidspaar’ toen we klein waren (vraag maar niks). Ik kon mijn gezicht echt niet meer laten zien op school, dus ik haalde mam over om een ontspannende vakantie te boeken die pap van zijn constante stress af moest helpen. Het betekende ook dat ik vier weken lang niemand van school hoefde te zien (inclusief Jodie). Maar het liep allemaal niet echt volgens plan...

Jodie gaat mee

vliegtuig stort neer

we spoelen aan op een eiland

onderdak-faal

Toilet-faal

Vis-faal

vulkaan op het eiland barst uit

Verloren op zee

Bijna-botsing

redding

2

LIGGEN AAN HET ZWEMBAD

Jodie en ik renden om het hardst naar de waterglijbanen, langs mensen die yoga deden en een zwembad-bioscoop. Pap en mam bleven achter, bakkend in de zon op het dek. Ze keken nog steeds met grote ogen om zich heen alsof ze het allemaal niet konden geloven. Er waren twee fantastische glijbanen: de ene – **DE PYTHON** – was een dichte, kronkelende buis. De andere – **DE VELOCIRAPTOR** – was een bijna loodrechte val van grote hoogte. Iedereen schoot er in een waas vanaf en raakte het water eronder zo snel dat er zelfs geen tijd was om te schreeuwen. Daar ging ik het eerst heen.

Ik sloot aan in de rij met Jodie vlak achter me. De klim was verdeeld in een aantal platforms die door ladders met elkaar verbonden waren. Toen ik op de eerste ladder stapte,

voelde ik Jodies hete adem in mijn nek. We hadden het nog maar net goedgemaakt (nadat ik haar bijna aan de vulkaan had geofferd) en waren nu vrienden, maar ze irriteerde me meteen al.

Op het eerste platform draaide ik me naar haar om. 'Jodie, nu we officieel vrienden zijn, denk ik dat het goed is om wat gezonde grenzen te stellen en ervoor te zorgen dat we elkaar genoeg ruimte geven, oké?'

Jodie had haar camera om haar pols hangen – het was haar allerliefste bezit – en maakte op dat moment een foto van me.

'Je luistert niet naar me!'

'Wacht even, ik kan je niet goed horen.' Jodie deed een stap vooruit zodat onze voorhoofden elkaar raakten. 'Dat is beter. Oké, wat wilde je zeggen?' Ze pakte een lok van mijn haar en draaide hem om een van haar vingers. 'Je haar is zo zacht, net kasjmier.'

'Jodie!' Ik duwde haar een armlengte van me af. 'Vrienden zitten elkaar niet steeds zo dicht op de huid. Soms zullen we dingen samen doen, maar soms willen we misschien ook wel dingen alleen doen. Begrijp je dat?'

'Ja hoor! Je zegt dat ik niet met je haar moet spelen.'

‘Natuurlijk moet je niet met mijn haar spelen!’

Ik kreeg door dat we de rij ophielden, dus ik draaide me om en begon de volgende ladder te beklimmen. Ik zou dit gesprek later wel voortzetten. Eerst moesten we een waanzinnige hoeveelheid **LOL** gaan maken, want dat was deze vakantie nog helemaal niet gebeurd.

Twee ladders en twee platforms later was Jodie buiten adem en ging ze steeds langzamer.

‘Volgens mij word ik zeeziek,’ zei ze.

Jodie had enorm veel last van reisziekte en meestal stond ik in de vuurlinie. Ik klom snel een paar sporten hoger en keek toen over mijn schouder.

‘Jodie, wat dacht je ervan om nu een gezonde afstand te bewaren?’

Jodies gezicht werd bleek. ‘Ik ben bang. Ik hou niet van glijbanen. Of van hoogte.’

‘Wat? Waarom kwam je dan **achter me aan?!**’

‘Ik laat je toch niet alleen, gekkie!’

Ik zuchtte. ‘Dit is precies wat ik bedoel! We hoeven niet alles samen te doen, zeker niet als jij het eigenlijk helemaal niet wilt.’

Ik keek naar beneden, naar alle kinderen die achter ons opgehoopt waren – die spoorden ons schreeuwend en duwend aan om verder te gaan. Jodie kon nu echt niet meer naar beneden.

‘Laat mij maar voor,’ zei Jodie. ‘Dan kun je me opvangen als ik val.’

‘Oké, maar als je misselijk wordt, draai je je om en spuug je opzij, beloofd?’

Jodie knikte, en bij het volgende platform wurmde ze zich voor me.

Drie ladders en platforms kwamen voorbij en ik voelde de nerveuze spanning in mijn maag borrelen.

Dit werd echt *geweldig*.

Toen ik op het laatste platform stapte, kwam de uitgestrekte weidsheid van de omringende zee in zicht.

Jodie draaide zich met een doodsbanige blik naar me om. ‘Wat een romantisch uitzicht’, kreeg ze er nog net uit.

‘Nee, zie je, dit bedoel ik nou! Vrienden gebruiken het woord “romantisch” niet! We zijn *vrienden*, Jodie!’

De laatste persoon voor ons schoot de glijbaan af, dus wij waren aan de beurt.

Jodie greep me bij mijn bovenarm. ‘Ik denk dat ik er op jouw schoot vanaf moet,’ zei ze.

‘Absoluut niet!’ Ik stapte de glijbaan op.

Op een stoel ernaast zat een badjuffrouw die alles in de gaten hield. Ze liet haar zonnebril zakken om ons beter te kunnen zien.

‘Jullie mogen niet naar beneden,’ zei ze en ze duwde haar zonnebril weer omhoog. ‘Jullie moeten zwemkleding aan.’ Haar blik gleed over de **GLITTERIGE BOERDERIJ-ONESIES** die we aanhadden. ‘En dat is geen zwemkleding. Die dingen geven te veel wrijving.’

‘Maar wij kunnen er niks aan doen,’ stamelde ik. ‘We *hebben* geen zwemkleding. Alstublieft, we zijn net uit zee gered.’

De badjuffrouw schudde haar hoofd. ‘Regels zijn regels.’

Ik wierp een blik op de ladder naar beneden – die stond helemaal vol met kinderen.

‘Nou, hoe komen we dan weer beneden?’ vroeg ik.

De badjuffrouw greep naar haar walkietalkie. ‘Mario,’ zei ze. ‘De ladders van de Velociraptor moeten leeg.’

‘Echt? Roger!’ antwoordde een metalige stem zuchtend.

De badjuffrouw wendde zich weer tot ons. ‘Jullie zullen moeten wachten.’

Jodie en ik moesten aan de voeten van de badjuffrouw gaan zitten terwijl de hele rij van de ladders werd gehaald.

Daar ging onze lol.

Het cruiseschip moest een frisse start van onze vakantie zijn. Niemand hier wist dat mijn vader de meest krenterige vader aller tijden was. Niemand wist dat mijn moeder geen filter had en alles in haar leven deed alsof er niemand toekeek (ook al keek *iedereen* toe). Niemand wist dat Jodie een totale weirdo was die me niet met rust wilde laten.

Geefst niks, zei ik tegen mezelf. Voor we gered waren, had ik een belangrijke beslissing genomen – ik wilde meer leven zoals Jodie, en me niet meer zo druk maken over wat andere mensen van me vonden.

Was het maar zo simpel.

Ongeveer alle kinderen op deze cruise paradeerden langs ons heen en keken voor ze de glijbaan af gingen even hoe we daar zaten in onze babyachtige onesies. Ze dachten natuurlijk dat we te bang waren om eraf te gaan. Ze lachten allemaal voor ze over de rand verdwenen. Ik deed mijn ogen dicht om de schaamte te verdrijven en probeerde mezelf af te leiden door van honderd achteruit te tellen – een trucje van mam. Dat deed ze vaak met pap als hij zich zorgen maakte, in de hoop dat dat zou helpen.

Ik voelde een klein rukje.

‘Je speelt weer met mijn haar, hè?’ zei ik.

Jodie giechelde en ik hoorde de klik van haar camera. 'Ik kon er niks aan doen.'

Het duurde minstens een halfuur voor alle kinderen van de ladders waren en wij naar beneden mochten klimmen. Onderaan stond een badmeester, Mario waarschijnlijk. Hij hield een lange rij ongeduldige kinderen tegen die ons allemaal **DODELIJKE BLIKKEN** toewierpen toen we langsliepen.

'De glijbanen zijn niet voor baby's,' riep iemand spottend.

Ik ging er haastig vandoor met Jodie nog steeds op mijn hielen.

